č. j. 4 Azs 32/2003-46

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce: **N. D. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2003, č. j. 59 Az 142/2003-22 a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2002 č. j. OAM-6806/VL-10-P17-2001, bylo rozhodnuto tak, že z důvodů nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., se azyl neuděluje a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Včas podaným opravným prostředkem (nyní žalobou) se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí. Opravný prostředek byl soudu podán i v českém jazyce.

Z obsahu spisu dále plyne, že žalobce na výzvu a poučení soudu ve vztahu k ustanovení § 8 a § 51 s. ř. s. odpověděl podáním ze dne 2. 6. 2003 v českém jazyce, z něhož mimo jiné plyne, že nemá námitky proti soudcům účastnících se na jednání, že nebude uplatňovat práva na náhradu nákladů řízení a netrvá na osobním jednání.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 7. 2003 č. j. 59 Az 142/2003-22 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že v mezích žalobních důvodů nebyl žalobce zkrácen na svých právech a rozhodnutím správního orgánu ani jeho postupem. Žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž se domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ke kasační stížnosti přiložil plnou moc ze dne 1. 9. 2003, podle níž zmocnil advokáta, JUDr. Lubomíra Soukupa, se sídlem v Tachově, nám. Republiky 60, k sepsání a podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 59 Az 142/2003.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 2. 9. 2003 č. j. 59 Az 142/2003-37 vyzval stěžovatele k tomu, aby do dvou týdnů ode dne doručení této výzvy předložil Krajskému soudu v Plzni ke sp. zn. 59 Az 142/2003 plnou moc udělenou advokátem, jehož si zvolil, aby jej zastupoval v celém řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění usnesení mimo jiné uvedl, že v případě kasační stížnosti je jednou z podmínek řízení na straně stěžovatele jeho zastoupení advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Vyslovil názor, že zákonné dikci „zastoupen advokátem“ ve smyslu § 105 odst. 2 část věty před středníkem s. ř. s. je nutno rozumět tak, že stěžovatel, na něhož se nevztahuje výjimka ve smyslu § 105 odst. 2 část věty ze středníkem s. ř. s., musí být zastoupen advokátem pro celé řízení o kasační stížnosti. Uvedl dále, že vzhledem k tomu, že v případě nedostatku podmínky řízení, který lze odstranit, je soud povinen učinit k tomu vhodná opatření. Proto byl stěžovatel vyzván, aby v určené lhůtě předložil soudu písemnost stanoveného obsahu jejíž absence představuje po dobu běhu určené lhůty odstranit nedostatek podmínky řízení na straně stěžovatele (§ 105 odst. 2 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. a § 104 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). V poučení tohoto usnesení Krajský soud v Plzni mimo jiné uvedl, že Nejvyšší správní soud usnesením odmítne kasační stížnost, jestliže nejsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti a tento nedostatek přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení o kasační stížnosti pokračovat. Uvedené usnesení obdržel stěžovatel do vlastních rukou dne 8. 9. 2003, avšak na uvedenou výzvu žádným způsobem nereagoval. Spis byl poté předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Jak vyplývá již z výše uvedeného, výzvu k odstranění nedostatků povinného zastoupení obdržel stěžovatel do vlastních rukou dne 8. 9. 2003, jak o tom svědčí stěžovatelem podepsaná doručenka založená ve spise. V uvedené výzvě Krajský soud v Plzni zcela vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, co je třeba rozumět zákonnou dikcí „být zastoupen advokátem“ a stěžovatele poučil o následcích nesplnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Plzni, podle něhož zákonné dikci „být zastoupen advokátem“ ve smyslu § 105 odst. 2 část věty před středníkem s. ř. s. je nutno rozumět tak, že stěžovatel musí být zastoupen advokátem po celé řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nereagoval na výzvu krajského soudu ve lhůtě soudem stanovené (ostatně ani později), nutno uzavřít, že nedostatek povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti nebyl odstraněn, neboť stěžovatelem předložená plná moc zůstala omezena jenom na sepis kasační stížnosti a její podání. Pro výše uvedený nedostatek povinného zastoupení nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, když vycházel z toho, že stěžovatel byl krajským soudem o následcích nerespektování výše uvedeného požadavku poučen (§ 105 odst. 2, 46/1a, § 37 odst. 5 s. ř. s.). Za této situace již nebylo možné se zabývat věcnou důvodností kasační stížnosti a bylo rovněž nadbytečné posuzovat žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Na uvedených závěrech nemůže ničeho měnit ani ta skutečnost, že výzva k odstranění nedostatku povinného zastoupení byla stěžovateli doručena v českém jazyce, neboť stěžovatel prokázal v průběhu soudního řízení schopnost komunikace se soudem v českém jazyce.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, když kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 11. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu